

A scenic beach setting with a teal umbrella and yellow chairs. The background shows a calm ocean under a clear blue sky, with white flowers in the top corners. The foreground features green grass and colorful flowers.

Magnoolia- õed

MICHELLE
MAJOR

Originaali tiitel:
Michelle Major
The Magnolia Sisters
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12390220
ISBN 978-9949-82-688-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Mattile. Aitäh, et minusse uskused. XOXO

Kallis lugeja!

Mul on rõõm tervitada Sind Põhja-Carolinas Magnolias ja tutvustada Sind kolmele õele, kes on selle koha minu jaoks nii eriliseks muutnud. Avery Kelleri elu on vanamoelisesse Magnolia linna jõudes, et osaleda oma isa, keda ta ei olnud kordagi kohanud, testamendi ettelugemisel, karidele jooksnud. Tema plaan on võtta isa jäetud pärandus ja alustada kusagil mujal otsast peale. Kõigepealt peab ta siiski oma poolõdedega isast jäänud segaduse ära klaarima. Selle käigus tekib Averyl nendega ootamatu side ja üllataval kombel tunneb ta tõmmet seksikast üksikisast naabri suhtes.

Gray Atwellil on piisavalt tegemist tuletõrjuja ja isana oma kallile, ent varaküpsel tütrele Violetile. Avery ei peaks üldse tema maitse olema, aga krapsakas uustulnuk Gray kodulinnas vallutab peagi tema südame. Kui ta ainult suudaks naist jääma veenda.

Avery peab otsustama, kas see uus elu – ja armastus – Magnolias on ikka see, mis annab talle viimaks õnnetunde ja kodu, mida ta on lapsest saadik ihanud.

Loodetavasti meeldib Sulle Avery ja Gray lugu. Ootan alati lugejatelt tagasisidet, nii et palun võta ühendust!

Kõike head,

Michelle

ESIMENE PEATÜKK

KUIDAS MÕNI NORMAALNE inimene üldse lõunaosariikide rõhuvas niiskuses elada suudab?

Silmitsedes tanklat ümbritsevat maastikku Põhja-Carolinas Magnolia linna lähedal, üritas Avery Keller sügavalt hinge tõmata. See tundus, nagu oleks kuumast ahjust õhku sisse hinganud. Betoonparklat ümbritses tihe mets, puud pigem männid kui linnale nime andnud magnoolia. Ta vaatas veetorni, mis kõrgus taamal, sõna *Magnolia* paksude suurte tähtedega peale kirjutatud. Suured tähed pilkasid teda, olles silmatorkavaks meeldetuletuseks, et minevik oli siin teda oodanud, ehkki ta sai sellest teada alles mõni päev tagasi.

Peaaegu nädal tagasi. Üksainus augustilõpu nädal seedimaks asjaolu, et tema elulugu oli olnud vale, sest tõde oli liiga kalk isegi tema eemaloleva ja ambitsioonika ema jaoks. Averyl oli olnud keeruline leida oma identiteeti üksikema tütreana, sest ema hoolimatu otsus oli teinud ta üheösuhtest tundmatu suvalise mehega rasedaks.

Või siis mitte nii väga suvalise. Nagu selgus, teadis Avery isa temast, vähemalt nii palju, et jätta talle pärast oma surma pärandus.

Võib-olla polnud siiski niiskus süüdi naha all kirvendavas kuumuses. Pigem kibestumine, mis oli valutanud nagu lahtine haav läbi riigi sõitmise aja, et testamendi lugemiseks siia jõuda. Ta oleks eelistanud kutset eirata, mitte lasta mõjutada end uudisest, et ta polegi isatu soovimatu tüdruk, kelleks oli end pidanud.

Isatu, ei. Soovimatu, kindlasti.

Avery torkas tankuripüstoli oma Lexuse sedaani paagiavasse ja läks poe poole, vajades võrdselt kofeiini ja šokolaadi.

Poe läpitanud õhus oli tunda *hot dog*'ide ja töödeldud *nacho*-juustu lõhna, aga sees oli mõnusalt jahe. Avery kavatses võtta vett, aga muutis viimasel hetkel meelt ja haaras poe tagaosas suurest külmikust hoopis dieetlimonaadi, toppides pudeli pluusi alla. Ta ahmis õhku, tundes külma plastikut ihu vastas.

„Tavaliselt seda juuakse,“ ütles madal hääl paari meetri kauguselt. „Ehkki minu jaoks meenutab selle värv liiga palju jahutusvedelikku.“

Avery pööras pead, et pörnitseda soovimatu arvamuse avaldajat ja summutas ohke. Teda vaatas umbes saja kaheksakümne sentimeetri pikkune vapustav mees. Nagu paksudest pruunidest juustest, läbitungivatest rohelistest silmadest ja lihaselisest kehast ei piisaks, kandis ta tuletõrjuja targeldatud sinist vormi. Averyl oli alati olnud nõrkus vormiriietes meeste vastu, ehkki ta ei kavatsenud seda praegu tunnistada.

Ilmselt polnud seda vajagi, sest mehe seksika suu nurk kerkis, nagu oleks tema mõju nõrgemale sugupoolele iseenesestmõistetav. Kahtlemata, aga see ainult kasvatas Avery ärritust. Ta oli viimased kaks ja pool päeva autos istunud, ainsaks kaaslasteks aurav asfalt ja satelliitraadio. Ta oli loobunud tervislikest valikutest poole Missouri peal ega kavatsenud kellegi jauramist kuulata.

Ta silmitses rahulikult mehe sõrmede vahel olevat kitsast kuivatatud liha karpi. „Need, kes elavad lihasnakkidest majas, ei peaks esimesena kivi heitma.“

Mehe muie laienes naeratuseks. „Kullake,“ venitas ta, „ma ei tea te nimegi. Minu lihasnakkidest on pisut vara rääkida.“

Avery tundis, kuidas põsed jultunud vihje peale punaseks lähevad, aga tal õnnestus vastata vaid „looda sa“.

Mees turtsatas. „Vabandust,“ ütles ta pead raputades. „Ma ei käi enam palju väljas.“

„Milline šokk,“ pomises Avery ja suundus kassa poole. Ta võttis ka paki M&M's-e - valgu saamiseks maapähklitega versiooni - ja maksis nätsu närivale müüjale. Poolel teel auto juurde jõudis lihamees talle järele.

„Ma vabandan tõesti oma tobeda nalja pärast,“ ütles mees tema kõrval kõndides. Tema hääl oli kähe, täishäälikud lõunaosa-riikidele omaselt pikemad ja Avery võitles külgetõmbe kihelusega nahal, kuuldes tarbetut vabandust rumala nalja pärast.

See soovimatu lahkus ei teinud mehest veel head inimest ja sel poleks pidanud mingit tähtsust olema. Ta oli tulnud siia avastama, miks tema jaoks tundmatu isa oli lasknud nüüd ühendust võtta, kuigi eluajal seda ei teinud, võtma vastu oma pärandust ja jätma selle tillukese täpi kaardil tahavaatepeeglisse.

Kahjuks polnud tal plaane, mida edasi teha. Avery oli oma elu kuu aega tagasi rumalate valikutega põhimõtteliselt hävitanud. Üks neist valikutest oli seotud mehega.

Avery tahtis uskuda, et polnud pärinud meeste osas oma ema enesehävituslikku suhtumist. Faktid - ja seljataha jäänud rikutud elud - viitasid muule. Ta ei kavatsenud enam riskida isegi üüri-kese ohutu flirdi pärast.

Ta astus oma auto juurde ja pöördus näoga mehe poole. „Kuulge, Jim-Bob, Billy-Bob, Bubba või mis iganes teie maaka nimi on,“ alustas ta, andes vihale, ärritusele ja arusaamatule lei-nale, mida oli mitu päeva maha surunud, vaba voli, „te võite ju olla seksikas, aga mind ei huvita mingi vanakooli mees, kes arvab, et on naistele taeva kingitus.“

Mees kergitas tihedat kulmu, aga Avery jätkas enne, kui mees vas-tata jõudis. „Nii et minge tagasi sinna jõledasse baari, mis sel linnal on pakkuda, ja põimige oma lihaselised käsivarred mõne sellise naise ümber, kes on liiga purjus, et hoolida, kas see...“ ta näitas näpuga mehele pealaest jalatallani, „...on kõik, mis teil on pakkuda.“

Kui mehe pilgus vilksatas midagi valu sarnast ja tema silmad seejärel kissi tõmbusid, ahmis Avery õhku. Oo ei. Ta oli solvanud võhivõõrast, kes ei olnud tema talitsematut vaenulikkust mille-gagi ära teeninud. Väga inetu temast. Kahetsus ja häbitunne ker-kisid tema sees, tuttavad nagu sissekantud jalanõud. Ta avas suu, et vabandust paluda, aga mees tõstis käe.

„Kell on kümme hommikul ja ma olen tööl,“ sõnas ta jäiselt. Lõunaosariikide aktsent oli vihasena veelgi tuntavam. „Kindlasti kuulan ma teie soovitusi ja pean seda edaspidiseks meeles, kul-lake. See tuletas mulle lihtsalt meelde, miks teiesugused naised ei ole hea valik.“

Temasugused naised.

Ai. Avery ei saanud mehe sõnadest päriselt aru, aga ilmsel-gelt olid need suurim solvang, ja ta väärts seda rohkem, kui mees aimata oskas.

Sellepärast ta mehele järele ei läinudki, kui viimane maja ette pargitud suure musta pikapi poole marssis, ehkki südametunnis-tus ei andnud rahu. Uskugu pealegi, et Avery on hull eit. Enamik inimesi tema endisest elust ju uskus seda nagunii.

Avery vaatas kella ja summutas oige. Ta oli advokaadibüroosse hiljaks jäänud. Pärast vahejuhtumit seksika tuletõrjuga tahtnuks ta testamendi lugemisele käega lüüa. Tema sees möllas emotsioonide keeris, mis ei vihjanud, millistesse probleemidesse ta end järgmisena mässida võib.

Ta pani tankuripüstoli tagasi, istus autosse ja nõjatus armatuurilaua poole, kui ventilatsiooniavadest tulev õhk taas jahedaks muutus. Heledad juuksed kleepusid kaelale, ta võttis randme ümbert juuksekuumi ja tõmbas juuksed korratusse hobusesabasse. Ta oli täna ärrganud Raleigh's ühes hotellis ja valmistunud eesootavaks, nagu valmistuks oma elu kõige tähtsamaks tööalaseks kohtumiseks.

Ta oli armutult juukseid sirgendanud, ehkki sai varsti aru, et see oli ajaraiskamine. Ükski juuksehooldustoode ei saa vastu augusti keskpaiga niiskusele ja kuumusele. Calvin Kleini pükskostüüm, mis tavaliselt tekitas temas enesekindla tunde, näis nüüd liialdusena, eriti kuna higi nirises mööda põlveõndlaid ja abaluude vahelt.

Ta sõitis tankla parklast välja, järgides auto GPS-süsteemi sisestatud marsruuti. Ta oli Niall Reedi tausta uurinud. Reed oli olnud edukas kunstnik, heade arvustustega ja temas polnud piisavalt meest, et eluajal oma sohilast tunnistada.

Kõhus keeras, kui Avery peatus Magnolia kesklinna lähistel kivimaja ees. Ehkki linn oli maaliline, värvilised lilled kõnnitee ääres kastides ja Kreeka ärkamisaja stiilis arhitektuur, mis esindas piirkonna ajalugu, olid tänavad peaaegu inimtühjad.

Avery ei vaevunud hobusesaba korrastama ega meiki kohendada. Mis vahet sel oli? Ta võttis lonksu limonaadi ja läks punasest tellistest maja poole, käes Itaalia nahast mapp, mille ta oli

ostnud pärast esimest ametikõrgendust. Sisemus kiskus iga samuga aina rohkem kokku.

Vanem krussis juustega naine tõstis Avery sisenedes pea. Sekretär libistas pilgu pikalt üle tema ja osutas siis suletud kabinetuksele. „Nad ootavad teid.“

„Mina olen Avery Keller,“ ütles Avery masinlikult.

„Jah, kullake,“ nõustus naine. „Ma tean, kes te olete.“

Loomulikult. Avery põrnitses ust, nagu oleks see põrguvärv. Ta oli tobe. Tema elu oli nagunii kildudeks purunenud. Üks kohumine ei muuda enam suurt midagi. Võib-olla saab ta raha. Võib-olla maali või kaks. Või jättis isa talle kirja, mis selgitaks...

„Nad ootavad,“ kordas sekretär. „Härra Damon peab kell üksteist kohtus olema.“

„Jajah.“ Avery ajas end sirgu ja astus edasi, sisenedes kabinetti võimalikult vaikselt. Ega sel mingit tähtsust olnud. Tema poole pöördus kolm silmapaari.

Douglas Damon istus tohutu mahagonlaua taga, kaustad selja taga kapil kõrges kuhjas. Ta oli umbes kuuekümnepäevane, tüse ja halliseguste juustega. Ta tõusis, võttes ninalt lugemisprillid. „Teie olete vist Avery.“

Avery noogutas.

„Võtke istet,“ ütles mees, viidates tühjale toolile laua ees. Avery polnud lapsena kunagi direktori kabinetti sattunud, aga ta kujutas ette, et tunne võis olla üsna sama. Miks ta nii närviline oli? Ta polnud midagi valesti teinud.

Võib-olla oli asi kahes naisel, kes põrnitsesid teda oma kohalt tühja tooli kummaltki poolelt. Miks neid kaks oli?

Avery tundis Carrie Reedi ära internetis olnud foto järgi. Avery teadis oma otsingute tulemusena, et Nialli seaduslik tütar oli olnud tema assistent ja kunstigalerii juhataja siinsamas Magnolias.